

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

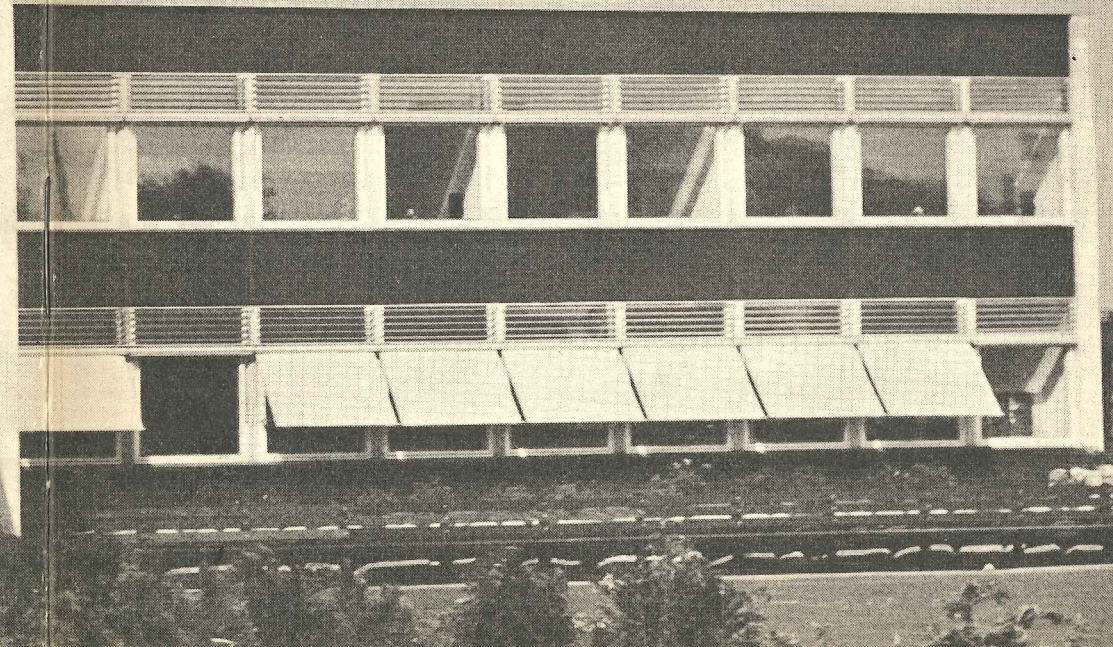
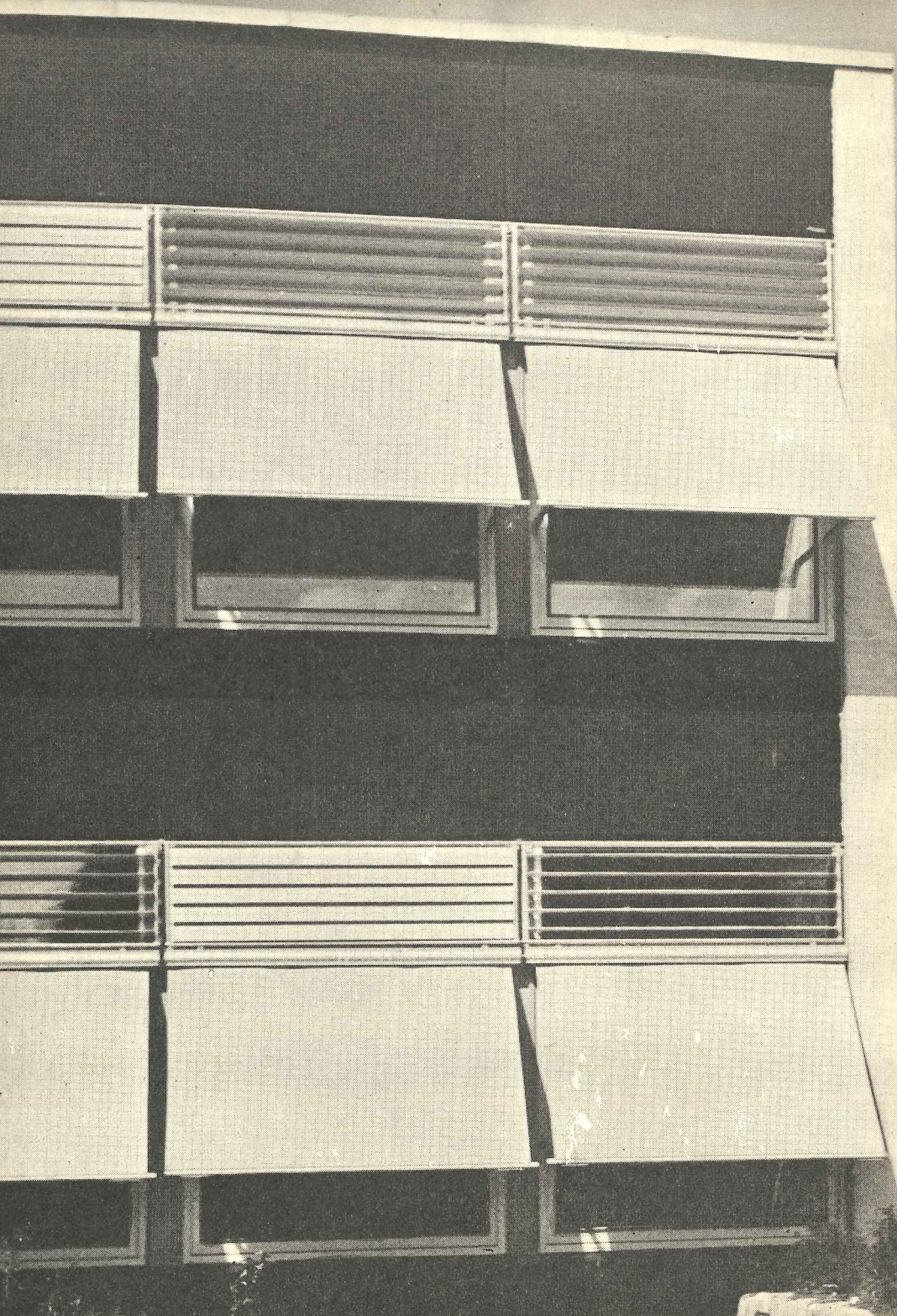
Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

BUDDINGE SKOLE OG GLADSAXE GYMNASIUM
INDVIELSEN 4. NOVEMBER 1957

Program

1. Borgmester Båring Hansen byder velkommen
2. Fællessang: Den signede dag
3. Undervisningsminister Jørgen Jørgensen
4. Fællessang: Frihed er det bedste guld
5. Skolekommissionens formand Elenius Koch
6. Kantate
7. Skoledirektør Thorkild Hansen
8. Fællessang: Udrundne er de gamle dage
9. Rektor W. F. Hellner
10. Skoleinspektør Ejgil Christensen
11. Arkitekt Nils Koppel
12. Fællessang: Hvor smiler fager den danske kyst

Fællessang

Mel.: C. F. E. Weyse.

Den signede dag med fryd vi ser
af havet til os opkomme;
den lyse på himlen mer og mer,
os alle til lyst og fromme!
Det kendes på os som lysets børn,
at natten hun er nu omme!

Den signede stund, den midnatstid,
vor Herre han lod sig føde,
da klared det op i østerlid
til dejligste morgenrøde,
da lyset oprandt, som jordens bold
skal lysne udi og gløde.

Om levende blev hvert træ i skov,
og var så hvert blad en tunge,
de kunne dog ej Guds nådes lov
med værdelig røst udsjunge;
thi evig nu skinner livets lys
for gamle og så for unge.

Nu sagtelig skrid, vor højtidsdag,
med stråler i krans om tinde!
hver time til Herrens velbehag
som bække i eng henrinde,
til frydelig sig til sidst de sno
op under de grønne linde.

Så rejse vi til vort fædreland,
dér ligger ej dag i dvale,
dér stander en borg så prud og grand
med gammen i gyldne sale,
så frydelig dér til evig tid
med venner i lys vi tale!

N. F. S. Grundtvig.

Fællessang

Mel.: Carl Nielsen.

Frihed er det bedste guld,
som sol bestråler over muld,
lad den dit smykke være!
Ja, dersom du dig selv har kær,
da hold den mer end livet værd!
thi frihed følger ære.

Frihed er en borgemur,
hvor modet støder højt i lur
mod alle fjender gramme;
sig du dem kækt ved porten: »Stop!«,
kun fejghed lukker porten op
og lister bort med skamme.

Frihed er en stad så skøn,
hvor enigheden bor i løn,
og nabo smukt sig føjer;
hvor så man skatter egen arv,
at alle ser på næstens tarv,
og ingen retten bøjer.

Frihed er det gyldne skjold
mod avind, list og overvold,
hvor retsind fører sværdet;
bag den kan fredens ranker gro,
men hvor den ej kan fæste bo
må freden fly forfærdet.

Frihed er som fugl i hånd
med moders røst og fædres ånd;
hold fast om fuglens vinge!
kun galgenfugl dig bilder ind,
at, når den fløj for vejr og vind,
kan han igen den bringe.

Frihed er en kongehøg,
der stak i sky, når bort den fløj,
forgæves du den lokker;
din fred og glæde følger med,
alt som den flyver langt af led,
mens ørnene sig flokker.

Frihed er en dejlig brud,
som vil dig følge ind og ud,
elsk hende højt med ære!
når hende du til hustru får,
da ages herligt læs i gård,
thi alt hun vil dig være.

Frihed er en sikker havn,
vend altid kun mod den din stavn,
da er du frelst af fare;
for kongeskib og mindste båd
har den mod storm og bølge råd,
den alle vil bevare.

Biskop Thomas af Strängnäs.

Kantate

Tekst:

Cuno Asschenfeldt Birkebæk

Musik:

C. Schousboe

Solo:

Kj. Djurhuus-Petersen

Recitation:

Cuno Asschenfeldt Birkebæk

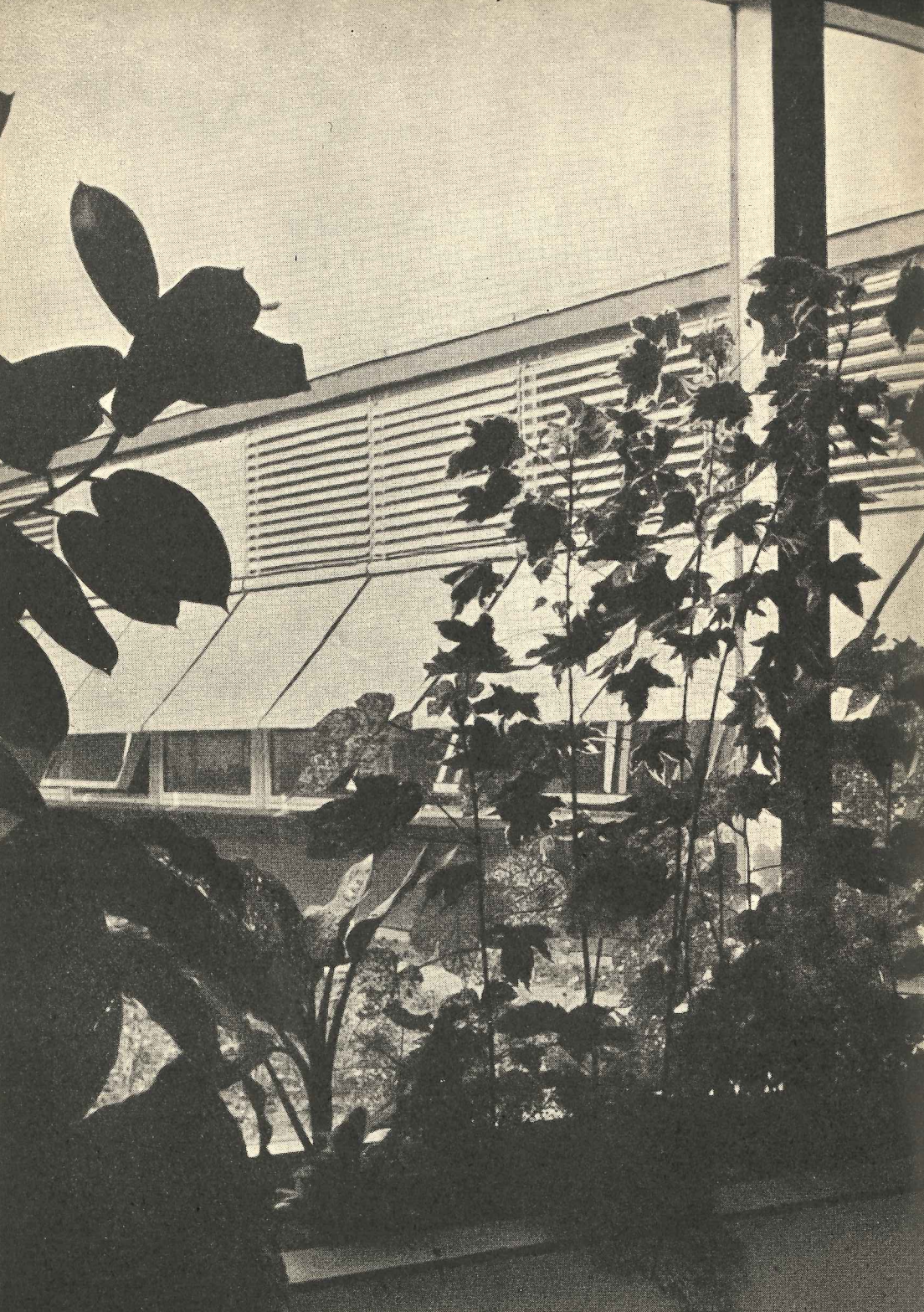

Kor:

Elever fra gymnasiet

Der blev bygget

Kor: Byens lange arme rækker
ud mod bondeland og kær,
favner muldens agerrygge
mellem skov og moseskær.
Og nu skyder frem
frodigt hjem ved hjem,
hvor det gyldne brødkorn før var jordens gave.

Unge hjem, som her blev bygget
op på fædres gamle jord,
bærer frem de nye slægter,
som skal forme det, der gror.
Hjem og skole må
derfor sammen stå,
for det gælder barnets færd mod fremtids veje.

Midt imellem travle gader
rejstes da med kraft og flid
værn for barnets vækst til livet,
ramme om dets skoletid.
Markens sten blev hegn,
og i dem er tegn *)
fra de slægter, som har båret, hvor vi bygger.

Arbejdsdåd i hverdagstimer,
tankens tugt og håndens tag
førte frem i fælles virke
bygningsværk til festens dag.
Som et morgengry
midt i fædres by
står nu skoleborgens enkle, hvide mure.

*) Skåltegn fra oldtiden i en sten, der sidder i stengærdet om skolen.

Der skal leves

Et lys blev tændt

Recitativ: Bag fortidens fjerne kyster,
hvor alt bliver enkelt og stort,
der ligger ved evighedsgrænsen
begyndelsens dunkle port.

Der stod engang
i tidernes gry
et menneskebarn
og stirrede ud.

Men mørket var tæt
over vejen lagt ...

Da kom til mennesket
Skaberen — Gud.

Han kom med et lys i hånden
og jagede mørket på flugt,
og mennesket så nu vejen,
der lå for dets fod oplukt.

Og drømmende stod det
ved vejen og så
i lysskærets gry
en gennembrudt mur ...
men vejed' så siden
de årtunge mil
med lodderne:
ånd og kultur.

For Skaberen lagde sin gave:
en ulmende gnist i dets hånd
og tændte af gløden den flamme,
der lyser i menneskets ånd.

Og fygende funker
med syner om dåd
sprængte lænker,
der bandt.

Og viljen blev vakt
og evner udviklet
i kampen med stoffet,
mens seklerne svandt.

Så bærer da skolen til barnet
den glød, der blev mennesket rakt,
og lærer de unge at kende,
at flammen har skabende magt.

Ja, skolen skal række
det groende liv
til voksende slægter
med ildnende ord,
og tænde for unge
de lysende fakler,
der leder mod vejen,
hvor ånd sætter spor.

Barnet i skolen

Kor: Vi vil gribe livets fakkelt,
lukke lysets kræfter ind,
de skal nære vore drømme,
vække syner i vort sind.
Ja, med lys i sjæl og tanke
vil vi ud ad vejen gå,
der, hvor livets gerning øves,
og hvor sejren er at få.

Vis os da, hvor vi kan finde
lysets kraft til livets strid,
lær os den kun ret at bruge
i en kostbar ungdomstid.
Så med mod og frejdig glæde
vi kan løfte arv og gæld
efter slægter, der har vandret
vejens spor til livets hæld.

Så stort er det kald

Recitativ: Jeg lytter en dagligdags morgen
til børnenes små travle skridt,
de kommer i snakkende flokke
til skolen så åbent og frit.
De kommer på gader og veje
med alle betroede pund,
de kommer med groende kræfter
til skolen hver morgenstund.
Jeg ved jo: de kræfter
skal ledes
ad veje,
der når til et mål.
Og jeg ser,
at jeg også skal tænde
langs vejene
lysende bål.

Så står jeg og lytter i klassen
til børnenes morgensang,
hvor ordene løftes og bæres
af tonernes fylde og klang.
Jeg lytter, når stemmerne tier,
og fanger da stilheden ind.
... Da klinger som malmtunge klokker
de ord fra et sted i mit sind:
Hvert menneskebarn
er et under,
en spire,
en mulighed.
Hver sjæl
er en kostelig perle,
en tindrende dråbe,
en evighed.

Jeg står da på dagens tærskel
i undren et øjeblik:
Så stort er det kald, der er rakt mig,
så herlig den gerning, jeg fik,
for jeg skal jo bålene tænde
og pleje de spirer, der gror,
og slibe de kostbare perler ...
... Jeg kan da kun stamme de ord:
Hvor er jeg dog
ussel og lille,
og kaldet
er svimlende stort.
... Men altid
er det min higen,
at gerningen
må blive gjort.

Skolen for livet

Solo: Så går vi da ind til de pligter og krav,
som dagene her har i gemme.
Hvor stort da at kende, at gerningen gav
os syner, vi aldrig kan glemme.
Som smil vil de lyse i arbejdets slid
og hjælpe os at bygge i den kommende tid.
Skal vi sætte spor
i gerning som i ord,
hjernens tanker må
igennem hjertet gå,
og da vil vi se
at det store kan ske:
vi byggede »skolen for livet«.

Der stander en borg

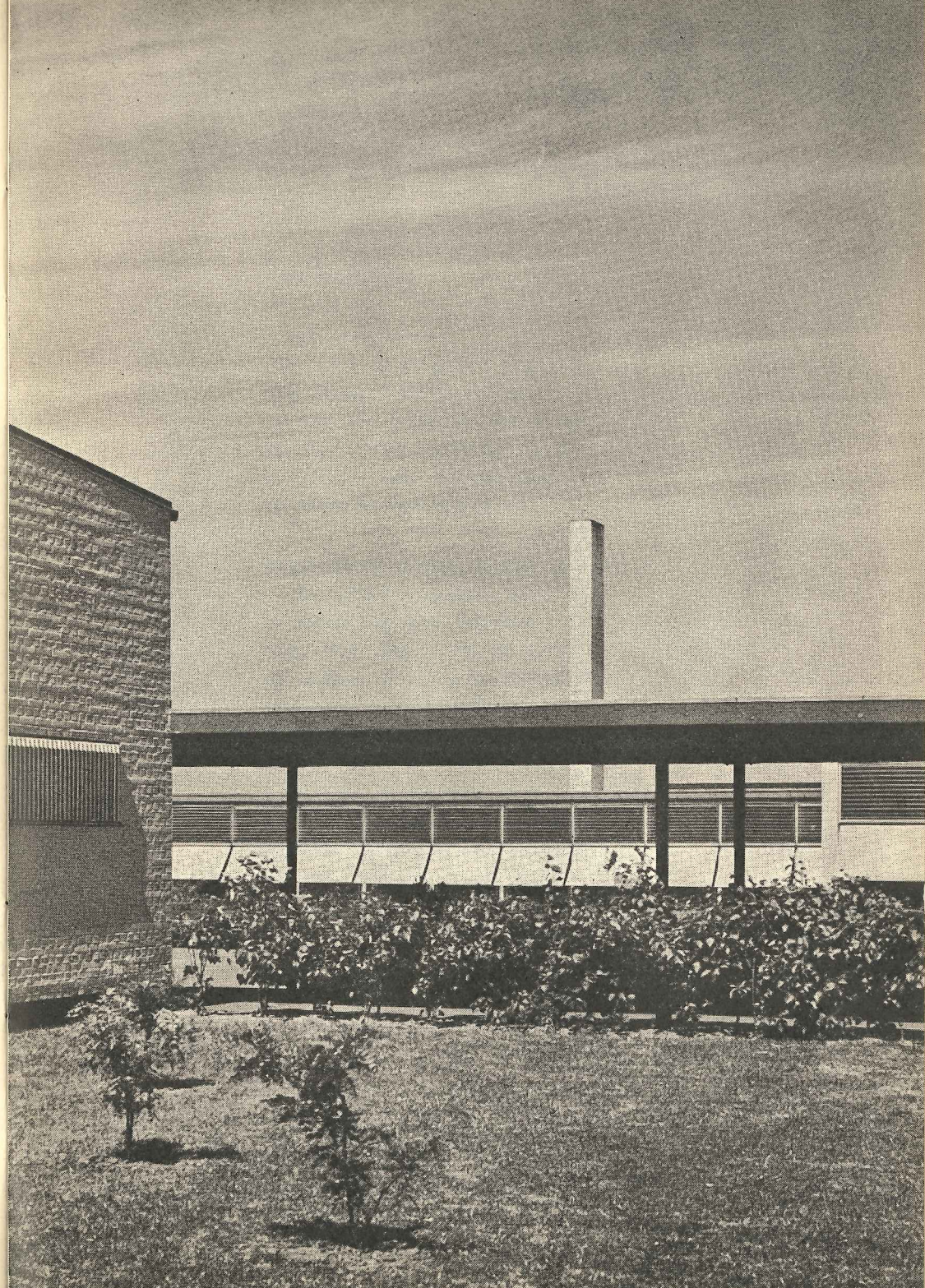
Kor: Der stander en borg, der hvor Buddinge by
engang lå med kornklædte vange,
hvor lærkerne sang under lysrandet sky,
og børnene leged i Tinghøjens ly,
når solfaldets skygger blev lange.

Der stander en borg, hvor nu byen gror frem
på tomten af fortidens minder,
hvor gullet, der klinger i jordenes gem,
er vekslet og omsat i tusinde hjem,
der stræber mod livslykkens tinder.

Der stander en borg, som en stenhegnet gård
til værn om, hvad fædre har givet:
en arv, der blev rigere år efter år,
som formede folket i skiftende kår
og prægede barnet for livet.

Der stander en borg, hvor de små helst med lyst
skal hente et forråd af viden —
hvor dagningens skær fra forklarelsens kyst
kan åbne i sindet en sangtone tyst
og give dem kræfter til striden.

Der stander en borg — gid den længe må stå
og lede de unge til livet.
En borg, hvor de krævende kundskaber få —
og syner til dåden — og viljen at gå
den vej, der blev slægterne givet.

Fællessang

Mel.: Carl Nielsen.

Udrundne er de gamle dage
som floder i det store hav,
og hvor sig hviler nu den svage,
dér fandt den stærke og sin grav;
men, lovet være himlens Gud!
de ædles æt dør aldrig ud.

Mens graven kastes, vuggen gynger,
og liv udsletter dødens spor,
så immer sig igen forynger
hver ædel slægt i syd og nord,
og mindet, som Guds miskundhed,
forplanter sig i tusind led.

Så lad derpå os syn da fæste,
hvad ædle kaldte livets lyst!
Ja, lad os kappes med de bedste
og vove kækt med død en dyst!
At byde den og graven trods
kan med Guds hjælp og lykkes os.

N. F. S. Grundtvig.

Fællessang

Mel.: Oluf Ring.

Hvor smiler fager den danske kyst
og breder favnen, når solklar bølge
og sommerskyer og skib med lyst
står Sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder.
Hvor lyst! hvor stort!

Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med en røst derude
som vindens rislen i Danmarks korn —
da vendte mangan på ny sin skude.

Den grønne ager
på Sjællands bryst!
Hvor smiler fager
den danske kyst.

Den danske mark i en bølgen går,
som åndedræt af en venlig kvinde.
Sødt gynger byggen sit silkehår,
og rugen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til hvedens bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst!

Der driver høduft med krydret vind.
Igennem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.

Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortoner
sig sø og strand!

Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave.
Henfarne slægter — forglem dem ej!
i arv de gav dig en ædel gave.

Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv!

Hvad hånden former, er åndens spor.
Med flint har oldbonden tømret, kriget.
Hver spån, du finder i Danmarks jord,
er sjæl af dem, der har bygget riget.

Vil selv du fatte
dit væsens rod,
skøn på de skatte
de efterlod!

Johs. V. Jensen.

